കഥ

പിൻ ശീലക്കും പിന്നിൽ

വിജയകുമാർ കളരിക്കൽ

ക്ഷണിക്കപ്പെട്ട അതിഥികൾക്കു വേണ്ടി ആയിരുന്നു പ്രദർശനം. ആദ്യ പ്രദർശനമായിരുന്നതു കൊണ്ട് പ്രേക്ഷകമണ്ഡപം വർണ്ണ വിളക്കുകളാലും തോരണങ്ങളാലും അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

പ്രദർശന സമയമെത്തിയപ്പോഴേക്കും അകത്തളം നിറഞ്ഞു. സംഘാടകർ അത്ര പ്രതീക്ഷിച്ചില്ലെന്ന് തോന്നും ചില സംഘാടക മുഖങ്ങൾ കണ്ടാൽ.

അകത്തളം നിറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ആഘോഷത്തിന്റെ പ്രതീതി. ആഭരണ, വസ്ത്ര പ്രദർശനക്കാരുടെ, വീമ്പു പറച്ചിലുകാരുടെ ഒരു കൂട്ടായ്മ പിറന്നതു പോലെ.

നൂറു കണക്കിന് പൊയ് മുഖങ്ങൾ,

ആയിരക്കണക്കിന് പാഴ് വാക്കുകൾ......

കൂടുതൽ പാഴ് വാക്കുകൾ പിറക്കാതിരിക്കാനെന്നോണം തളത്തിലെ വിളക്കുകളെ അണച്ച്, സദസ്സിന്റെ കണ്ണുകളിൽ മാത്രം വെളിച്ചം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് വേദി തെളിഞ്ഞു.

പുതിയ തിരശ്ശീല. പുതിയ ഒരു അവതാരക സംഘത്തിന്റെ പേരും മേൽവിലാസവും തിരശ്ശീലയിൽ.

സദസ്സ് ആകാംക്ഷയിലായി. സംസാരം നിർത്തി, നിർന്നിമേഷരായി.

തിരശ്ശീല ഉയരുമ്പോൾ അയാൾ മരിച്ചു കിടക്കുകയായിരുന്നു. ഏതാണ്ട് വേദിയുടെ നടുവിൽ. ആക്രമിക്കപ്പെട്ട് മരിച്ചതുപോലെ, രക്തം വാർന്ന്, ചുറ്റും അലങ്കോലമായിട്ട്.

നിറഞ്ഞ സദസ്സ് വിഹ്വലതയോടെ നോക്കിയിരുന്നു, നിശ്ശബ്ദം.

അല്ലാതെ പ്രതികരിക്കാനോ, പ്രതിവചിക്കാനോ കഴിയില്ല ഒരു സദസ്സിനും ഝടുതിയിൽ ഇതുപോലൊരു ദൃശ്യം കണ്ടാൽ.

പിൻ ശീലക്കും പിറകിൽ നിന്നും ഇനിയെന്തൊക്കെയാണാവോ വരുന്നതെന്ന് ചില മനസ്സുകളെങ്കിലും ചോദിച്ചിരിക്കും.

നിമിഷങ്ങൾ.....

നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സദസ്സിന്റെ നിശ്ചലത നീങ്ങി, ശ്വാസോച്ഛ്വാസ ശബ്ദം കേട്ടു തുടങ്ങി. കൈകാൽ ചലനങ്ങൾ കണ്ടു തുടങ്ങി. ആദ്യ മരവിപ്പു മാറി.

പിൻ ശീലക്ക് പിന്നിൽ നിന്നും ആർത്തലച്ചൊരു സ്ത്രീയെത്തി. സ്ത്രീയെ തുടർന്ന് ഒരു ബാലനെത്തി. സ്ത്രീ അയാളുടെ ഭാര്യയാകാം, ബാലൻ മകനാകാം. അതോടൊപ്പം ഒരു ശോകരാഗം അകത്തളമാകെ നിറഞ്ഞു. വേദിയിലെ വെളിച്ചം മരിച്ചുകിടക്കുന്ന വ്യക്തിയിലേക്ക്, കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കേഴുന്ന സ്ത്രീയിലേക്ക്, വിറങ്ങലിച്ച് ഒന്നു കരയാൻ പോലും കഴിയാത്ത ബാലനിലേക്ക് കേന്ദ്രീകരിച്ചു. ബാക്കിയെല്ലായിടവും ഇരുളിലാണ്. കാണുന്ന വെളിച്ചത്തിനും ഭീകരതയുടെ മുഖം.

അവർക്ക്, സ്ത്രീക്ക് ബാലന് ദുഃഖത്തിന്റെ നീർച്ചാലുകളെ തീർക്കാനേ കഴിയുകയുള്ളൂവെന്ന് സദസ്സിനറിയാം. സദസ്സ്യർ ഇതുപോലെ എത്രയോ രംഗങ്ങൾ കണ്ടിരിക്കുന്നു, വേദികളിൽ മാത്രമല്ല, ജീവിതത്തിലും.

കൂടുതൽ പ്രതീക്ഷകൾ തുടർന്നുള്ള രംഗങ്ങളിലാണ്, പ്രതീക്ഷിക്കാമല്ലോ, അതു കാണിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണല്ലോ ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്, വന്നിരിക്കുന്നത്.

മൂർദ്ധന്യതയെ കാണിച്ചശേഷം പൂർവ്വകഥ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് ഒരു പഴയ തന്ത്രമാണ്. വിജയിക്കാം, വിജയിക്കാതിരിക്കാം. അതുകൾ രണ്ടും കാണികളെസംബന്ധിച്ച് വിഷയങ്ങളേയല്ല. അവർക്ക് ഒരൊറ്റ വിഷയമേയുള്ളൂ, ലക്ഷ്യമേയുള്ളൂ. കാണുക എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം. അല്ലെങ്കിൽ യാഥാർത്ഥ്യം കാണുകയെന്നത്.

ആരെല്ലാമോ പ്രവേശിക്കുന്നു. പക്ഷെ, അവർക്കൊന്നും വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ട മുഖങ്ങളില്ല. ഒരു പക്ഷെ, അവർക്ക് മുഖങ്ങളും ഛായകളും ആവശ്യമില്ലായിരിക്കാം.

പ്രവേശിച്ചവർ വേദിയിൽ, കേന്ദ്രീക്രിച്ചിരിക്കുന്ന വെളിച്ചത്തിൽ, മരണപ്പെട്ടവന്റെ വലതു വശത്ത്, സ്ത്രീക്കും ബാലനും പിൻതുടർന്ന് സദസ്സിനെ പ്രകമ്പനം കൊള്ളിച്ചു കൊണ്ട് തോറ്റം പാട്ടു തുടങ്ങി.

മരണപ്പെട്ടവന്റെ ഗുണകീർത്തനങ്ങൾ.....

ഇതിന് മുമ്പ് മരണപ്പെട്ടു പോയിട്ടുള്ളവരോട് സാദൃശ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട്, വർണ്ണിച്ചു കൊണ്ട്, അവർക്കെല്ലാം തുല്യനാണ് പുതു മരണക്കാരനെന്നും വരുത്തി തീർത്തു കൊണ്ട്,

വിയോഗത്തിലുണ്ടായിരിക്കുന്ന നഷ്ടത്തിന്റെ കണക്കുകളെ നിരത്തിക്കൊണ്ട്, വിയോഗപ്പെട്ടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഉണ്ടാകുമായിരുന്ന നേട്ടങ്ങളെ അക്കമിട്ടു നിരത്തി പറഞ്ഞുകൊണ്ട്,

പിതൃക്കളുടെ പേരുകൾ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ചാത്തൻ, മായ, മറുത, കരങ്കുട്ടി തുടങ്ങിയ വിശ്വാസങ്ങളോട് ബന്ധപ്പെടുത്തിയും പാട്ട് തുടർന്നു.

തോറ്റം നീളവെ,

ഇടതു വശത്തുകൂടിയും ആരെല്ലാമോ പ്രവേശിക്കുന്നു. അവർക്കും മുഖങ്ങളും, ഛായകളും ഇല്ല.

അവർ താമസിച്ചെത്തിയതിന്റെ കാരണങ്ങളും വിഷമതകളും അറിയിക്കുകയായിരുന്നു ആദ്യം. ശേഷം അവരും വേദിയിൽ, വെളിച്ചത്തിൽ, ഒഴിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്നിടത്ത് കൂട്ടമായിരുന്നു, അവരുടേതായ തോറ്റം പാടി തുടങ്ങി.

അതും മരണപ്പെട്ടവനെ പ്രകീർത്തിച്ചു കൊണ്ടു തന്നെ. അല്ലറചില്ലറ താള, വൃത്ത, ഉപമ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നത് ന്യായം.

രംഗം നീണ്ടു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെങ്കിലും, മരണപ്പെട്ടവനാരെന്നോ, എങ്ങിനെ മരണപ്പെട്ടെന്നോ ഇതേ വരെ അറിയിക്കാതെ അഭിനയ പാടവങ്ങളുടെ പ്രകടന പരമ്പരയാണ് നടക്കുന്നത്.

മുഖങ്ങൾ വക്രിച്ചു കാണിച്ചും ബീഭത്സത പ്രദർശിപ്പിച്ചും കൊണ്ടുള്ള ചേഷ്ടകളിൽ സദസ്സ് ഭ്രമിച്ചുപോയി. അവർ രംഗത്തിന്റെ തീവ്രതയെ മറന്ന് പ്രകടമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രസങ്ങൾ കണ്ട് രസിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അഭിനയ ന്യൂനതകളെ വിമർശിച്ചും, നിർവ്വചിച്ചും കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കൂടുതൽ ശ്രേഷ്ടങ്ങളായ പ്രകടനങ്ങൾ എങ്ങിനെ വേണമെന്ന് വിശദീകരിച്ചും വിധിയെഴുതിയും ഇരിക്കുന്നു.

വളരെ പെട്ടന്നാണ് രംഗത്തേക്ക് മുഖങ്ങളും ഛായകളുമുള്ള കോലങ്ങൾ പ്രവേശിച്ചത്. അവർ വലതു വശത്തുകൂടി ആണ് എത്തിയത്. വേദിയിൽ വെളിച്ചം നിറഞ്ഞു. സദസ്സിനിപ്പോൾ വേദി മുഴുവൻ കാണാറായി.

കോലങ്ങളുടെ ശബ്ദങ്ങളും ആക്രോശങ്ങളും രംഗത്തെ ചൂടു പിടിപ്പിക്കുകയാണ്. തോറ്റങ്ങളുടെ സംഗീതത്തെ, ആശയ വൈപുല്യത്തെ കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചും വിമർശിച്ചുമിരുന്ന സദസ്സ്യരുടെ ഞരമ്പുകൾ വീണ്ടും വലിഞ്ഞു മുറുകുകയാണ്.

‘‘ മരിച്ചത് നമ്മുടെ കീചകനാണ്.’’

കോലങ്ങൾ ഒറ്റ ശബ്ദത്തിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

‘‘ അതെ കീചകൻ തന്നെയാണ്, തലയെടുപ്പു കണ്ടില്ലെ, നെഞ്ചിന്റെ വിരിവ്, കൈകാലുകളിൽ ഉരുണ്ടുകൂടിയിരിക്കുന്ന പേശികൾ... അതെ ഇത് കീചകൻ തന്നെയാണ്.’’

‘‘ എങ്കിൽ കൊന്നത് ഭീമനാണ്.’’

‘‘ ശരിയാണ്’’ എന്ന് സദസ്സ് പ്രതിവചിച്ചില്ല. എങ്കിലും മനസ്സുകളിൽ പറഞ്ഞു തീർച്ചയായും അത് അങ്ങിനെ തന്നയെ സംഭവിക്കൂ.... അതിനേ തരമുള്ളൂ...യുഗങ്ങളോളം നീണ്ടൊരു വിശ്വാസമാണത്, ആചാരമാണത്. അതിനെ മാറ്റാനാവില്ല. മാറ്റേണ്ട കാര്യമില്ല. മാറ്റുന്നത് തെറ്റാണ്. പണ്ട്, പണ്ട്, വളരെ പണ്ട്, ഭാരതമെന്നൊരു കാല്പനിക കഥയിൽ വ്യാസനെന്ന കവി പറഞ്ഞു വച്ചിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും, ഏതൊരു കവിയും ചെയ്യുന്നതു പോലെ തന്നെയാണെങ്കിലും. ചത്തത് കീചകനെങ്കിൽ കൊന്നത് ഭീമൻ തന്നെ........ സദസ്സ് മനസ്സുകളിൽ ഉറപ്പിക്കുകയാണ്.

‘‘ അല്ല, അത് കീചകനല്ല’’

ശീലക്ക് പിന്നിൽ നിന്നും ദൃഢമായൊരു ശബ്ദം. തുടർന്ന് ഒരു പറ്റം കോലങ്ങൾ രംഗത്തെത്തി. അവർ ഇടതു വശം ചേർന്നാണ് പ്രവേശിച്ചത്. അവർ ഇടതു കോലങ്ങളായി.

‘‘ കീചകനെന്നത് സങ്കല്പമാണ്. കീചകൻ സങ്കല്പമാണെങ്കിൽ ഭീമനോ, ഭീമനും സങ്കല്പമാണ്. അക്കഥ തന്നെ സങ്കല്പമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ പാഞ്ചാലിയെവിടെ....?’’

‘‘ പാഞ്ചാലിയോ.... ആരാണത്...?’’

വലതു കോലങ്ങൾക്ക് സംശയമായി. അവർക്കറിയാവുന്നത് ഭീമനേയും കീചകനേയും മാത്രമാണ്.

‘‘ അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് പാഞ്ചാലിയെ അറിയില്ല. അക്കഥകളൊന്നുമറിയില്ല....?’’

‘‘ വ്യാസൻ പറഞ്ഞ ഭാരത കഥയിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട കഥാ പാത്രമായിരുന്നു പാഞ്ചാലി. പാഞ്ചാലി ആയിരുന്നു എല്ലാറ്റിനും കാരണം, കേന്ദ്രം. അവൾക്ക് അഞ്ചു ഭർത്താക്കന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. അവരായിരുന്നു നായകന്മാർ. അന്ന് ഒരു സ്ത്രീക്ക് അഞ്ചും അതിലധിവും ഭർത്താക്കന്മാർ അനുവദനീയമായിരുന്നു. ഭർത്താവുണ്ടെങ്കിലും ഇഷ്ടമെങ്കിൽ മറ്റു

പുരുഷന്മാരെയും സ്വീകരിക്കാമായിരുന്നു. അതിനെയാണ് ഉഭയകക്ഷി സമ്മതമെന്നു പറയുന്നത്. നായകന്മാരുടെ അമ്മ കുന്തി ഭർത്താവുണ്ടായിരുന്നിട്ടും മറ്റു പല പുരുന്മാരെയും സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ, പുരുഷന്മാർക്കും ഇഷ്ടമുള്ളിടത്തോളം ഭാര്യമാരെ അനുവദനീയമായിരുന്നു. അത് നാട്ടു നടപ്പായിരുന്നു. കീചകൻ, ദാസിയായി എത്തിയ പാഞ്ചാലിയോട് പ്രേമാഭ്യർത്ഥന നടത്തി. പലപ്രാവശ്യം. പിന്നീടത് കാമാഭ്യർത്ഥനയായി. അതൊരു തെറ്റായിരുന്നെന്നു പറയാനാവില്ല. എന്തോ അവൾക്കത് രുചിച്ചില്ലായിതിക്കാം. കീചകനെ നാട്യശാലയിലേക്ക് പാഞ്ചാലിയാൽ അനുനയിപ്പിച്ചു വരുത്തി ഭീമൻ കൊല്ലുകയായിരുന്നു.''

'' അക്കഥക്ക് ഇവിടെ, ഇന്ന് എന്ത് സാംഗത്യമാണുള്ളത്....?''

സദസ്സിന് അങ്ങിനെ ചോദിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷെ, ചോദിച്ചില്ല. ചോദിക്കാൻ താല്പര്യമില്ലാത്തതുപോലെ നിർവ്വികാരമായിരുന്നു.

ഇപ്പോഴും ഇടതുവലതു കോലങ്ങൾ തോറ്റങ്ങൾ തുടർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇരു കോലങ്ങളും പുതിയ, പുതിയ വാദമുഖങ്ങൾ നിരത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സദസ്സിനോട് അഭിപ്രായ രൂപീകരണം നടത്താൻ ആഹ്വാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അപലപിക്കാൻ അവശ്യപ്പെടുന്നു.

പക്ഷെ, സദസ്സ്യർ കഥ അറിയാതെ ആട്ടം കാണുന്നവരെപ്പോലെയാണ്. ആട്ടവിളക്കിനു മുന്നിൽ തുള്ളി വിറക്കുന്ന ആട്ടക്കാരന്റെ വർണ്ണങ്ങളെയും, മുഖ, വിരൽ ആംഗ്യങ്ങളെയും മാത്രമേ അവർ കാണുന്നുള്ളൂ.

ഭൂരിപക്ഷം അങ്ങിനെയാണെങ്കിലും ചെറിയൊരു വിഭാഗം ചില ചോദ്യങ്ങൾ മനസ്സിൽ ഉന്നയിച്ചു കൊണ്ടരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇക്കാണുന്നതെല്ലാം കേൾക്കുന്നതെല്ലാം സത്യങ്ങളാണോ....... അല്ലെങ്കിൽ ഇക്കാണുന്നതിലും കേൾക്കുന്നതിലും ഏതെല്ലാമാണ് സത്യങ്ങൾ.... ഇതു വെറും നാടകമല്ലെ. നാടകം കഴിഞ്ഞ്, തിരശ്ശീല വീണു കഴിഞ്ഞ് എന്തായിരിക്കും സത്യമായി നിലനില്ക്കുന്നത്...

പക്ഷെ, അധികനേരം ആ നിസ്സംഗത നിലനിന്നില്ല.

തോറ്റങ്ങളുടെ താളവും ശബ്ദവും ഏറി വന്നു. കേൾവിക്കാരുടെ സിരകളെ ഉണർത്താൻ തക്കതായി, ഉച്ചസ്ഥായി ആയി.

നിമിഷങ്ങൾ പോകവെ, സദസ്സിൽ ചില അനക്കങ്ങൾ, തുള്ളി വിറച്ചുകൊണ്ട് അവിടവിടെ ചിലർ എഴുന്നേറ്റു നില്കുന്നു. എഴുന്നേറ്റു നിന്നവർ രണ്ടു ചേരിയായി തിരിയുന്നു.

സദസ്സ് രണ്ടു ചേരിയായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഉറഞ്ഞു തുള്ളാത്തവർ വിരലിലെണ്ണാവുന്നവരായി അവശേഷിക്കുന്നു.

സദസ്സിനെ കീറി മുറിച്ചു നടുവിൽ വലിയൊരിടം വെറുതെയിട്ട്, വിരലിലെണ്ണാവുന്ന നിസ്സംഗരെ നടുവിൽ നിർത്തി ഉറഞ്ഞു തുള്ളവരുടെ ആക്രോശങ്ങൾ, അരുളപ്പാടുകൾ കൊണ്ട് തളവും, പ്രേക്ഷകമണ്ഡപവും പ്രകമ്പനം കൊണ്ടു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

പെട്ടന്ന് തിരശ്ശീല വീണിരിക്കുന്നു, വേദിയിലെ വിളക്കുകൾ അണഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അകത്തളത്തിൻ വെളിച്ചം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഇപ്പോൾ നാടകമില്ല, നാടകക്കാരില്ല, അരങ്ങില്ല, അണിയറയില്ല, അണിയറക്കാരില്ല, സംഘാടകരില്ല. കീചകനില്ല, ഭീമനില്ല....

പ്രകമ്പനം കൊള്ളിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ മാത്രം, വിറച്ചു തുള്ളുന്ന കോമരങ്ങൾ മാത്രം.

ആ ശബ്ദങ്ങൾ കേട്ട്, തുള്ളി വിറക്കുന്നവരുടെ അരുളപ്പാടുകൾ കേട്ട് ചെവി പൊട്ടി, ചെവി പൊത്തി, കണ്ണുകളടച്ച് നിലത്തിരുന്നു പോകുന്നു നിസ്സംഗർ.

പക്ഷെ, അവർക്കവിടെ ഇരിക്കാനായില്ല. ഇരു ചേരികളുടേയും ശത്രുവാക്കപ്പെട്ടുവെന്ന്, വേട്ട മൃഗമാക്കപ്പെട്ടുവെന്നു തോന്നിയ നിമിഷം അവർ ഓടിത്തുടങ്ങി, അകത്തളത്തിന് വെളിയിലേക്ക്.....

അവർ ഓടിക്കപ്പെടുകയായി, വേട്ടയാടപ്പെടുകയായി, തകർക്കപ്പെടുകയായി...

ഇപ്പോൾ തിരശ്ശീലയില്ല,
പിൻശീലയില്ല,
പിൻശീലക്കും പിന്നിലെ സത്യവുമില്ല.

@@@@@@@@@@